

Arrest

nr. 122 876 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2014.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. BUELENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze probeerde te misleiden, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoekers provincie van herkomst Azad Kashmir actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal stelde o.a. vast dat uit de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker in het bezit is (geweest) van een Pakistaanse paspoort en met dit paspoort op 26 november 2007 een familie bezoekersvisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk, informatie welke hij echter verzweeg voor en waarover hij bewust loog ten aanzien van de Belgische asielinstanties, en dat hij weigerde duidelijkheid te verschaffen over dit visum. Verder werden op de twee door verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal opgegeven mailadressen twee facebookprofielen op zijn naam teruggevonden, een dat enkel in 2008 werd gebruikt en waarop o.a. foto's van de Grote Markt in Brussel in november werden geplaatst, wat erop wijst dat verzoeker reeds in 2008 in België was, en een tweede waarvan hij beaamde dat ook dit profiel van hem is en waarop hij in januari 2010 een foto van hem postte met het opschrift "its me my recent pic in snow in brussel belgium". De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker geen enkele redelijke verklaring kon bieden voor de gegevens van het UKBA, noch voor de bevindingen op zijn Facebookprofielen, gegevens welke, zo wordt in de bestreden beslissing geoordeeld, er allemaal op wijzen dat verzoeker Pakistan reeds verschillende jaren geleden, en dus lange tijd voor zijn beweerdde problemen in en vertrek uit zijn land van herkomst, heeft verlaten, en er zijn, aldus de commissaris-generaal, geen aanwijzingen dat hij ooit terugkeerde, wat volledig de geloofwaardigheid en de oprechtheid van zijn asielrelaas en verklaringen ondermijnt. Daarnaast wordt o.a. nog vastgesteld dat verzoeker eigenlijk niets kan vertellen over de door hem aangehaalde vrees voor vervolging, dat ofschoon de twee aanklachten tegen zijn persoon al van 2010 zouden dateren, hij thans in 2014 nog steeds geen kopieën van deze FIR's kan voorleggen, dat er ernstige twijfels bestaan bij de authenticiteit van de door hem neergelegde brieven van zijn advocaat en de brief ter ondersteuning van zijn verklaarde politieke profiel, en dat hij, ondanks het feit dat hij (beweerdelijk) door de Pakistaanse inlichtingendienst "ISI" (Inter Services Intelligence") zou worden vervolgd en in twee verschillende zaken zou zijn aangeklaagd, naar de Pakistaanse ambassade in Brussel ging om een paspoort aan te vragen en te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de verschillende pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze (en soms tot in het extreme toe) vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vele vaststellingen van de bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift toegeeft dat "wat de eerste reden betreft klopt het dat Verzoeker zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk voorafgaand aan zijn aankomst in België niet vermeld heeft" -daar waar hij eerder nog de informatie van het UKBA over zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk ontkende en weigerde om hierover duidelijkheid te scheppen-, dat hij het belang van deze informatie en bovenal de relevantie voor de beoordeling van zijn asielaanvraag niet correct wist in te schatten, volgens hem een "inschattingsfout", verklaart, noch rechtvaardigt zijn verschillende leugenachtige, bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen. Immers, van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker werd van bij de aanvang van zijn asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook nadien op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. Hij is hier echter totaal in gebreke gebleven.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten. Het relaas is volstrekt ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan het voorgaande. Ze vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Verschillende ervan, zoals de brief van beweerdelijk zijn advocaat in Pakistan d.d. 20 september 2010 en die beweerdelijk van/ondertekend door de secretaris-generaal van de "Secretary General Jammu &

Kashmir National Party" ter ondersteuning van zijn bewering politiek actief te zijn, werden door verzoeker, die er thans opnieuw verschillende kopiën van neerlegt, al eerder aangebracht, doch hij weerlegt, noch ontkracht hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing werd vastgesteld. De Raad wijst er ook op en benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu geenszins het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat het (ver)vals(t)e documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan, kan (ook) aan de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde en niet eerder neergelegde brief d.d. 25 januari 2014 van beweerdelijk I.S., secretaris-generaal van "JK P.N.P.", en het andere document dat volgens verzoeker zijn verklaringen bevestigt, doch dat niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is het in overweging te nemen, aangezien hij geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)), geen bewijswaarde worden gehecht.

De talrijke door verzoeker aangebrachte medische documenten geven geen uitsluitsel over de specifieke oorzaak van zijn medische/fysieke problemen en vormen, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, dan ook geenszins een begin van bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten. De stukken aangaande zijn inburgeringsactiviteiten in België hebben geen van allen betrekking op verzoekers land van herkomst Pakistan en/of de problemen die hij aldaar zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat burgers in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Azad Kashmir, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 maart 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat zij niets vertelde over haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk omdat zij niet wist dat dit van enig belang was. Zij betoogt dat haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk bovendien geen uitstaans heeft met haar vrees voor vervolging. Ook het tijdstip van haar aankomst in België is niet relevant voor de beoordeling van haar relaas. Wat de foto op facebook betreft wijst de verzoekende partij erop dat deze foto kan vervalst zijn of gefotoshopt. De verzoekende partij wijst erop dat zij thans nieuwe stukken heeft gevoegd bij haar vraag tot horen waaruit duidelijk blijkt dat er wel degelijk een klacht tegen haar was, wat bevestigd wordt door haar advocaat van wie zij ook ter terechtzitting nog een stuk indient. Tot slot wijst de verzoekende partij op de medische problemen die zij kent waaruit tevens haar vrees voor vervolging blijkt.

1.4.3. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat de verzoekende partij over haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk en over haar tijdstip van aankomst in België loog wel degelijk relevant is voor de beoordeling van haar asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op de verzoekende partij rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Van bij de aanvang van haar asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook nadien op het Commissariaat-generaal werd de verzoekende partij uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. De verzoekende partij is hier echter geheel in gebreke gebleven. Bovendien heeft de vaststelling dat alles erop wijst dat de verzoekende partij reeds in 2008 in België was tot gevolg dat de feiten die de verzoekende partij aanhaalt niet kunnen hebben plaatsgevonden, aangezien deze van 2010 dateren. Het betoog dat de foto op facebook kan vervalst zijn of gefotoshopt is niet dienstig. Als de verzoekende partij van mening is dat de foto vervalst of gefotoshopt is dan is het aan haar om dit aan te tonen of op zijn minst aannemelijk te maken. Stellen dat de foto op facebook kan vervalst zijn of gefotoshopt overtuigt allerminst.

De nieuwe stukken kunnen aan de vaststellingen in de beschikking niets veranderen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een aannemelijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten echter de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag niet herstellen. Bovendien gaat het om fotokopieën, waarvan de bewijswaarde sowieso erg beperkt is, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de nieuwe stukken.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS